

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Έν Ἑλλάδι Δρ. 8
Έν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :

Διεύθυνσιν τῆς Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθ ἡ ν α ς

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1895 ἕως 15 Μαρτίου 1896 καὶ 15 Σεπτεμβρίου 1896. Οὐδεὶς δὲ ἐγγράφεται συνδρομητῆς ἄνευ προπληρωμῆς· ἕκαστος συνδρομητῆς καὶ βραδύτερον ἐγγραφόμενος θὰ λάβῃ τὰ φύλλα ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου. Οὐδεμία συνδρομὴ δύναται νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ ἄλλην ἐποχὴν παρὰ ἀπὸ τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1895.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τετραετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΕΚ ΠΡΕΒΒΖΗΣ

Οἱ φρόνοι — Πῶς ἀποτίμεται ἡ δικαιοσύνη. — Ἡ διαγωγή τῶν ὑπαλλήλων. — Τὸ χωρίον Γιαννούζη καὶ δ' ἰδιοκτητῆς. — Αἱ καταπιέσεις τῶν χωρικῶν.

Εὐαρεστηθεῖτε παρακαλῶ νὰ καταχωρήσητε εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς πατριωτικῆς καὶ ἀξιοτιμῆς ἐφημερίδος σας τὴν ἀκόλουθον διατριβὴν μου, εὐχόμενος ὅπως αὕτη φθάσῃ μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ εὐκλεοῦς ἀνάσσοντος Σουλτάν Χαμίτ Χάν, καὶ φέρῃ τὴν δέουσαν θεραπείαν.

Ἡ κατάστασις μας ὑφ' ὅλας τὰς ἐπὶφεις, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀποκαθίσταται χειρότερα. Οἱ Ἀπόστολοι Ἀνδριανός, καὶ Σωτήριος Λασιπᾶς ἐνώπιον τῆς περιπολούσης ἀστυνομίας, φονεύουσι τὸν Νικόλαον Κουσουρήν, καὶ μετὰ τὴν μεγαλειτέραν εὐκολίαν διαφεύγουσι τὴν σύλληψιν τοῦ ἐνὸς ριθέντος ἐπὶ λέμβῳ καὶ ἀποβιβάσθοντος εἰς Ἀκτιον, τοῦ δὲ ἐτέρου ἀποδράντος καὶ κρυπτομένου ἐν τῷ τόπῳ, ἡ ἀστυνομία δὲν ἐδυνήθη εἰσεῖναι νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ καταφύγιον καὶ νὰ συλλάβῃ αὐτοῦς. Ὁ Ἀλέξανδρος Περδικῆς ἄνευ αἰτίας τὴν παρελθούσαν νύκτα προσέβαλε δι' ἰξέως ὄργανον τὸν φυλήσυχον νέον καὶ μόνον προστάτην καὶ ὑποστηρικτὴν ἀδυνατοῦ οἰκογενείας, τὸν Ἰωάννην Τσικνιά πληγώσας αὐτὸν θανατηφόρως, μικρὰς ἐλπίδος ὑπαρχούσης πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἡ δ' ἀρχή, ἐνῶ ἡ πρᾶξις ἐλαβεν χώραν ἀφ' ἐσπέρας, μόλις περὶ τὴν πρωίαν, ἐλαβε γνῶσιν αὐτῆς, ἡ δὲ λεγομένη ἀστυνομία, ὅποταν ὁ δράστης εἶχε πλέον διαβῆ εἰς Ἀκτιον, μόλις σήμερον τὴν πρωίαν ἐπελήφθη τῆς ἀνευρέσεως καὶ συλλήψεως τοῦ, ἐνῶ πλέον ἤτο γνωστὴ ἡ ἀπόδρασίς τοῦ. Ὅλα δὲ ταῦτα συμβαίνουσιν ἐνεκα τῆς ἀδρανεῖας τῆς ἐκτελεστικῆς ἀρχῆς, καὶ τῆς μεγίστης παραλυσίας καὶ διαφθορᾶς ἣτις ὑπάρχει εἰς τὴν κοινωνίαν μας ἐνεκα τῆς ἐξαχρειώσεως τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, οἵτινες πρῶτοι δίδουσι τὸ κακὸν παράδειγμα παραμελοῦντες τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ δεδομένοι εἰς διασκαδὰς καὶ ὄργια οὐδόλως φροντίζουσι, περὶ τοῦ ἐπιβαλλομένου αὐτοῖς καθήκοντος. Μεταβαίνουσι δὲ αἱ πράξεις εἰς τὸ ποινικὸν τμήμα τοῦ δικαστηρίου μας, ἔτι χείρονα διαπράττοντος, οἱ δὲ κακοποιοὶ θαρραλέως προσέρχονται, καθότι ἐκ τῶν προτέρων εἶνε βέβαιον, ὅτι οὐδεμίαν ἢ ἐλαχίστην ποινὴν θὰ ὑποστῶσιν, ἔχοντες συνήγορόν των τὸ εὐγλωτον καὶ παντοδύναμον μέταλλον, τὸν χρυσόν, ὅστις ἐν ἡμῖν μεταβάλλει πάντα νόμον. Ὁ Δ. Χρυσικόπουλος ἀποπειράθη τὸν φόνον τοῦ Μιλτιάδου Μπάλλου, καὶ διὰ διστόμου μαχαίρας ἐπλήρωσεν αὐτόν. Ἡ πρᾶξις τοῦ αὐτῆς πρώτον ἐθεωρήθη κακούργημα, ἀκολούθως ὡς ἐκ θαύματος μετράπη εἰς πλημμέλημα, καὶ δικασθεὶς κατε-

δικάσθη μόνον εἰς πεντάμηνον φυλάκισιν. Ὁ Κλεάνθη Τραχανᾶς προμελετήσας ὡς ἀπεδείχθη τὸν φόνον τοῦ Σπυρίδωνος Δημοσιτῆ, καὶ ἐξ ἐνέδρας προσβαλλὼν αὐτόν, ἐνῶ ἀμέριμνος μετέβαινεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ἐπληξεν αὐτόν διὰ μαχαίρας αἰφνης εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος καὶ τὸν ἄφησεν ἡμιθανῆ. Συνελήφθη δὲ καὶ ὁ ἀνακριτὴς ἐξακρατήρησε τὴν πρᾶξιν πλημμέλημα, καὶ ὡς τοιοῦτον πρόκειται νὰ δικασθῇ κατ' αὐτὰς, δικαζόμενος δὲ θὰ λάβῃ ἐλαφροτάτην ποινὴν, ἴσως κυρηχθῇ καὶ ἀθῶος! Ὁ ἄλθανός ὅστις πρὸ ἐξαμηνίας ἐφόνευσεν διὰ τοῦ περιστρόφου τοῦ ἀθῶον τετραετὴς κοράσιον, καὶ περὶ οὗ νομίζω ἐγκαίρως σὰς ἀνέφερον, δικασθεὶς κατεδικάσθη εἰς διετὴ φυλάκισιν, ὡς διαπράξας φόνον ἐξ ἀμελείας, καὶ ὅχι ὡς πυροβολήσας, ἐντὸς τῆς οἰκίας, διὰ τῆς βίας εἰσελθὼν, κατὰ τῆς θείας τοῦ κορασίου, ἣτις δὲν ἐνέδιδεν εἰς τὰς αἰσχρὰς ὁρέξεις τοῦ ἀντ' αὐτῆς ἐλαχε τὴν μικρὰν ἣτις εὐρίσκειτο πλησίον τῆς θείας τῆς. Ταῦτα πάντα καθ' ἐκάστην συμβαίνουσιν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἡ δὲ προϊσταμένη τοῦ τόπου ἀρχὴ οὐδεμίαν προσοχὴν δίδει πρὸς περιορισμὸν τοῦ κακοῦ καὶ τῶν κακῶς πολιτευομένων ὑπαλλήλων πρὸς οὓς εἶνε ἐμπιστευμένη ἡ ζωὴ, τιμὴ καὶ περιουσία τῶν φιλονόμων καὶ φιλησύχων πολιτῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς χριστιανούς χωρικούς, πολλάκις σὰς ἔγραψαν οἱ ἐξ Ἡπείρου ἀνταποκριταὶ σας ὡς καὶ ἡμεῖς τὴν οἰκτρὰν κατάστασίν των, ἀπὸ τοῦ Ἀγάδες Ἀλθανοῦ, ἣτις ἐξακολουθεῖ ἡ ἰδία καὶ ἔτι χειρότερα. Οἱ ἀδελφοὶ Κασίμαρα Ἀγάδες τοῦ ἐν Φαναρίῳ χωρίου Γιαννούζη, καταμαστιρίζουσι τοὺς ὑπ' αὐτοὺς χωρικούς με ἀγγαρίας, δηλώσεις καὶ ἀρπαγὰς, ἀπεδιώξαν δὲ ἐκ τοῦ χωρίου ἐξ οἰκογενείας γυμνάς, ἀρπάσαντες τὰς οἰκίας των καὶ τὰ πράγματα των, διότι οἱ ἄνδρες ἡρνήθησαν νὰ ὤσωσι πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἵππους των δωρεάν καὶ νὰ τοὺς συνοδεύσωσιν εἰς τὸ χωρίον Μολιανὰ ἀπέχον 18 ὥρας ἀπὸ τοῦ χωρίου των, διὰ νὰ ἐπισκεφθῶσι τοὺς ἐκεῖ συγγενεῖς των. Ὁ Ἰδρέζ Βένες Τζαπάρης, ἰδιοκτητῆς τοῦ χωρίου Κάτω Βλάντο, ἀπανθρώπως καὶ ὡς κτήνη μεταχειρίζεται τοὺς χωρικούς, εἰς ἀγγαρίας καὶ ἄλλας προσβολὰς διὰ τῆς βίας δὲ ἀρπάζει ἀπὸ αὐτοὺς ὄρνιθας, ὡά, βούτυρον, τυρόν καὶ ἑρίφια, διὰ νὰ περιποιηθῇ καὶ φιλοξενήσῃ ἀγάδες φίλους του, οἵτινες ἔρχονται νὰ τὸν ἐπισκεφθῶσιν, ἐνῶ ἐκ τῆς πωλησέως των ἐδύναντο νὰ προμηθεύωσι πράγματα ἀναγκαῖα εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τέκνα των. Ἐκτὸς τούτων ἐκτιμήσας κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του τὰ εἰσοδήματα τῶν ἐσπαρμένων χωραφίων με δημητριακοὺς καρπούς, διὰ τῆς βίας ἐπῆρεν ἀπὸ ἑνα ἕκαστον τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ἤρσκεν εἰς αὐτόν διὰ ἴμωρον, χωρὶς νὰ θέλῃ ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν γενομένην παρὰ τοῦ δημοσίου ἐκτιμητοῦ ἐκτίμησιν, συμφώνως τῇ ὑποῖα ἐπλήρωσεν καὶ τὸ κυβερνητικὸν δέκατον. Εἰς δὲ τὴν συλλογὴν τῶν βαλλάνων, ἐνῶ εἶνε ἀπαράγραφτον δικαίωμα τῶν χωρικῶν τοῦ χωρίου ἡ συλλογὴ του παρεμπόδισε τούτους καὶ ἔφερεν ἀπὸ τοῦ χωρίου Μαργαριτίου Ἀλθανοῦ διὰ νὰ συλλέξωσι τοὺς βαλλάνους, ὅπως ὠφελήσῃ τούτους καὶ ζημιώσῃ τοὺς χωρικούς τοῦ χωρίου. Ὅλα δὲ ταῦτα εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ὑποφέρωσιν οἱ χωρικοὶ χριστιανοί, διότι οἱ ἐπιτετραμμένοι τῆς κυβερνήσεως διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ τῆς δικαιοσύνης, εἶνε ὅλοι ἐξηχρεω-

μένοι, καὶ δίδουσι τὸ δίκαιον εἰς τοὺς δημοφύλους των, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀπολαμβάνουσιν· ἐνῶ ἀπὸ τοὺς χωρικούς χριστιανούς οὐδὲν ἔχουσι νὰ λάβωσι, διότι ἡ ἐνδεῖα καὶ ἡ πενία εἰς ἡν κατήντησεν αὐτοὺς ἡ ἀπληστία καὶ ἀρπαγὴ τῶν ἀγάδων, δὲν δύναται νὰ τοὺς φιλοδωρήσωσι. Τέλος ἡ κατάστασις τοῦ τόπου εἶνε ἀφόρητος καὶ ὀδυνηρά, καὶ μόνῃ ἡ θεῖα πρόνοια δύναται νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ καὶ σώσῃ. Ἐλπίζομεν δὲ καὶ ἡ Κυβέρνησις τοῦ Σουλτάνου νὰ λάβῃ ποιὰν τινα πρόνοιαν.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Πῶς δ' ἐν τῇ «Ἑστία» μνημονεύει. — Τὰ θαύματα τοῦ νεοφωτίστου. — Ὁ ἀστυνόμος Ἰσμέτ ἐφέντης τύραννος.

Ἐδημοσιεύθη πρό τινας ἐν τῇ «Ἑστία» ἐπιστολὴ περὶ τινας σοφτὰ πρώην ὑπαξιωματικοῦ ἐντῷ ἐλληνικῷ στρατῷ. Χάριν τῶν ἀπανταχοῦ Ἡπειρωτῶν συμπληροῦμεν τὰ ὅσα περὶ τούτου ἐγράφησαν, θέλοντες οὕτω νὰ διαφωτίσωμεν τὸ ζήτημα, ὥστε νὰ γνωσθῇ ποτε εἰς τῇ ἀληθείᾳ εἶνε καὶ παραδοθῇ εἰς τὴν ἐθνικὴν κατάραν. Τούτον ἐγνωρίσαμεν προσωπικῶς ἐνταῦθα.

Εἶνε φυσιογνωμίας μᾶλλον λεπτῆς καὶ νοήμονος καίτοι προσποιεῖται τὸν εὐήθη· ὀνομάζεται ἡ μᾶλλον ὀνομάζετο Γεώργιος, ἦτο δὲ λοχίας τοῦ ἱππικοῦ. Πρὸ 5 ἐτῶν ἐλθὼν εἰς Ἰωάννινα ἡσπᾶσθη τὸν Ἰσλαμισμόν. Ἀποφεύγει νὰ ὁμιλῇ τὴν ἐλληνικὴν, ἣν βεβαίως κάλλιστα γνωρίζει· ὁμιλεῖ τὴν τουρκικὴν ἣν ἐξέμαθεν ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος.

Προπέρυσι μετέβη εἰς Μέκκαν ὡς προσκυνητῆς, ἐπιστρέψας δὲ ἔτυχε θερμῆς ὑποδοχῆς ὑπὸ τῶν χοτσάδων.

Πάντες ἡσπᾶσαντο τὰ ἐνδύματά του καὶ τὰ σάγματα τοῦ ὄνου, οὗ ἐπέβαινεν. Ἐκεῖνος δὲ ἐθεᾶτο ἀπαθὲς τὰ περὶ αὐτόν.

Ἐκτοτε φορεῖ σαρίκιον Χατζῆ, καὶ ἀπολαύει μὲν οὐχὶ μεγάλῃς ὑπολήψεως παρὰ τοῖς μεγάλαις κύκλοις τῶν Ὀθωμανῶν, οὐχ ἥττον οἱ ἀμαθεῖς τὸν θεωροῦσιν ὡς ἅγιον καὶ ἀναμένοντα... τὴν ἐπιστροφὴν τῶν λοιπῶν ἀπίστων.

Δυστυχῶς δὲν εἶνε ὁ πρῶτος Ἕλλην στρατιώτης ἐξωμόσας· καὶ ἕτερος ἀξιωματικὸς τοῦ οικονομικοῦ, (ὡς λέγεται), ἐξώμοσε πέρυσιν αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του. Ἦδη ἔχει παρὰ τῷ τουρκικῷ στρατῷ τὸν βαθμὸν του καὶ ὕπερ χεῖρον ἀπέβη ἡ μᾶστιξ ἀληθῶς τῶν χριστιανῶν· δέρει ἀνὴλεως τοὺς ἄνευ ὑπερασπίσεως ἐκείνους καὶ ἐξυθρίζει, οἱμοί, τὰ ἱερώτερα τῆς θρησκείας μας.

Σκεφθεὶς τὴν θέσιν μας ὅλων τῶν Ἡπειρωτῶν, ὑπολογίσατε τὰ δεινοπαθήματα, καὶ συμπληρώσατε τὴν εἰκόνα διὰ τῆς ληστείας, ἣτις κατεφάρμαξε ἄλλοτε τὸν τόπον καὶ ἐφυγάδευσεν ἐντεῦθεν τὰς εὐπορωτέρας τῶν οἰκογενειῶν.

— Τὸ ἀνθρωπόμορφον ἐκεῖνο τέρας, ὁ φεβρός μέθυρος καὶ ὑπερόπτης, ὁ ἀχρεὺς ἐκαίνας ἀστυνόμος Ἰωαννίνων Ἰσμέτ ἐφέντης κατέστη πλέον ἀφόρητος. Ἰψώσατε πρὸς Θεοῦ φωνήν· καταφέρεται φρόν κατὰ τῶν χριστιανῶν· δέρει ἀτακόπως, δέρει πάντα χριστιανὸν ἄνευ αἰτίας, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀφορμῆς. Οὐδενὸς φείδεται ὁ ἀποτρόπαιος οὗτος κακούργος, οὐδεμίαν δίκαιον ποιεῖ μεταξύ καὶ αὐτῶν τῶν ἐσπαρμένων κατοίκων. Ἀρκεῖ μόνον νὰ ἴσῃ χριστιανὸς νὰ σὲ ἐπιτύχῃ μόνον εἰς τὴν δόδον τὴν νύκτα διὰ νὰ σὲ ζυλίσῃ θανασίμως.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΡΟΥΣΗΣ ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ δικηγόρος
ὁδὸς Λαμάχου ἀριθ. 1. Ἐναντι Ρωστικῆς Ἐκκλη-
σίας.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΒΙΟΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΡΟΥ

Βασιλεὺς τῆς Ἡπείρου.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

ΙΑ'. Γράφοντες αὐτὰ οἱ βασιλεῖς στὸν Πύρρο, ἀνησυχούσαν στὸν ἴδιο καιρὸ οἱ ἴδιοι τὸ Δημήτριον, ποῦ χρονοτριβοῦσε ἀκόμα καὶ συντάζονταν. Κι' ὁ Φτολεμαῖος πλέοντας μὲ μεγάλην ἀρμάδα ἀναστάντες τὲς ἐλληνικὲς πολιτείες, κι' ὁ Λυσίμαχος μπαίνοντας ἀπὸ τὴ Θράκη κυρίει τὴν ἀπάνω Μακεδονία, κι' ὁ Πύρρος, σηκώνοντας κι' αὐτὸς μ' αὐτονοῦς, ὄρμησε στὴ Βέρροια καρτερῶντας, καθὼς κι' ἔγινε, ὅτι ὁ Δημήτριος θέλοντας νὰ ἀπαντήσῃ τὸ Λυσίμαχο, θ' ἄφηνε τὸν κάτω τὸν τόπο, χωρὶς περάσπιση. Ἐκείνη τὴ νύχτα εἶδε στὸν ὕπνον τοῦ ὁ Πύρρος ὅτι τὸν προσκάλεσε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. κι' ὅτι ἅμα πῆγε κοντά του τὸν εἶδε ἄρρωστο στὸ κρεβάτι ἀλλ' ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ μίλησε μὲ καλὰ λόγια, καὶ γλυκά, καὶ τοῦ ὑποσκέθηκε ὅτι προθυμὰ θὰ τὸν βοηθήσῃ. Κι' αὐτὸς τὸλῃσε νὰ τοῦ πῇ: «Καὶ πῶς μπορεῖς βασιλεῖ μου, νὰ μὲ βοηθήσῃς ὄντας ἄρρωστος;» — «Μὲ τ' ὄνομά μου μοναχὰ» τοῦ ἀπολογήθηκε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ καθυπνέοντας ἄλλοιο νισιῶτικο (1) μ.πῆκε μπροστά. Ἀμα εἶδε αὐτὸ τὸ εἶσορ ἀναθάρρησε, καὶ τρέχοντας γλήγορα καὶ περνώντας ὅσα ἦσαν ἀνάμεσα, κυριεύει τὴ Βέρροια, κι' ἀφίνοντας τὸ πλείονος μέρος τοῦ στρατοῦ τοῦ αὐτοῦ, κατὰ χτύπησε τ' ἀποδέλοιπα, μὲ τοὺς στρατηγούς του. Ὁ Δημήτριος ἀφοῦ ἤκουσε αὐτὰ, κι' αἰσθάνθηκε, πολλὴ κακὴ ταραχὴ τῶν Μακεδόνων, στὸ στρατόπεδό του, φοβήθηκε νὰ προχωρήσῃ παραπέρα, ἀπὸ ὑπόψια, μήπως οἱ Μακεδόνες, ζυγόνοντας σὲ βασιλεῖ Μακεδόνα καὶ δοξασιμένο τὸ Λυσίμαχο, τοῦ φύγουν καὶ πᾶνε μ' ἐκείνον. Ἔτσι λοιπὸν, γυρίζοντας κίνησε ἐναντίον τοῦ Πύρρου, ἐπειδὴ ἦταν ξένος καὶ μισῶνταν ἀπὸ τοὺς Μακεδόνες. Ἀφοῦ στρατοπέδεψε ἐκεῖ κοντά, ἔρχονταν πολλοὶ ἀπὸ τὴ Βέρροια καὶ παινοῦσαν τὸν Πύρρο ὅτι ἦταν ἀνίκητος στ' ἄρμαμα, κι' ἄντρες λαμπροί, κι' ὅτι μεταχειρίζονταν πρᾶσιλα κι' ἡμερὰ τοὺς σκλάβους. Ἦταν ἀνάμεσα σ' αὐτονοῦς καὶ κἄμποσοι, ποῦ αὐτὸς ὁ Πύρρος τοὺς ἔβανε νὰ λένε ἔτσι, καὶ προσποιώνας ὅτι εἶνε Μακεδόνες (2) ἔλεγαν ὅτι εἶναι καιρὸς τώρα νὰ ἀπαλλαχτοῦν ἀπὸ τὸ βαρὺ ζυγὸ τοῦ Δημήτριου καὶ νὰ παραδοθοῦν στὸν Πύρρο ποῦ εἶναι ἄνθρωπος κοσμογαπημένος, κι' ἀγαπᾷ τὸ στρατό. Ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια ἐρεθίστηκε τὸ πλείονος μέρος τοῦ στρατοῦ, καὶ γυρίζοντας τὰ μάτια τοὺς ζητοῦσαν νὰ ἰδοῦν τὸν Πύρρο. Τότε ἔτυχε νὰ μὴν φορᾷ ὁ Πύρρος τὴν περικεφαλαίαν του, ὅσο ποῦ τὸ νόησε καὶ τὴ φόρεσε, καὶ γνωρίστηκε ἀπὸ τὴν ὁμορφὴ κορμῇ της κι' ἀπὸ τὰ φοβερά κέρατα, (ποῦχε ψηλά της) ὥστε οἱ Μακεδόνες ἔτρεχαν σ' αὐτόν, καὶ τοῦ ζητοῦσαν τὸ μυστικὸ (σύνθημα), ἄλλοι στεφάνοναν τὰ κεφάλια τοὺς μὲ κλωνάρια ὀρένια, γιὰτὶ ἔβλεπαν ἔτσι στεφανωμένους κι' ἐκείνοὺς ποῦ ἦταν κοντὰ στὸν Πύρρο. Τότε καμποῖοι τολμοῦσαν νὰ λέν καὶ σ' αὐτόν τὸ Δημήτριον ὅτι, ἂν τραβηχθῇ, κι' ἀφήκῃ τὰ πράγματα ἴσως δὲ θὰ σκεφθῇ κακὰ. Βλέποντας ἐκεῖνος καὶ τὰ κινήματα τοῦ στρατοῦ σύμφωνα πρὸς αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ φοβῶντας, ἔφυγε κρυφά, ἔχοντας στὸ κεφάλι του χωριάτικη σκούφια, καὶ φορεμένος φτωχικὰ φορέματα.

(1) Νισαία, χώρα Παρθική, κοντὰ στὴν Κασπίαν θάλασσαν.

(2) Αὐτὸ μᾶς δίνει νὰ καταλάβωμεν ὅτι καὶ ἡ Ἡπείρος καὶ ἡ Μακεδονία εἶχαν τὴν ἴδια γλῶσσα, τὴν Ἑλληνικὴν.

Ἦστερα ἔρχοντας ὁ Πύρρος παράλαβε, χωρὶς πόλεμο, τὸ στρατεύμα καὶ κηρύχθηκε βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων.

ΙΒ'. Ἀμα φάνηκε ὁ Λυσίμαχος καὶ κήρυξε ὅτι ἡ πᾶσις τοῦ Δημήτριου ἦταν ἔργο καὶ τῶν δυσῶν τους, κι' εἶχε τὴν ἀπαίτηση νὰ μεράσῃ τὴ βασιλείαν, ὁ Πύρρος μὴ πιστεύοντας ἀκόμα καλὰ στοὺς Μακεδόνες, καὶ ὄντας ἀνάμεσα τους, σὲ τρόπο ποῦ δὲν ἤξερε, ποῦ νὰ βαῖσῃ, δέχτηκε τὸ προσκάλεσμά τοῦ Λυσίμαχου καὶ μέραςαν τὸν τόπο καὶ τὲς πολιτείας ἀναμεταξύ τους. Τοῦτο ὠφέλησε τώρα καὶ κατὰπαψε τὸν πόλεμο ἀναμεταξύ τους, ἀλλ' ὕστερα πὸ λίγο ἔμαθαν ὅτι, ἡ μερασιά ἦταν γι' αὐτοὺς ὄχι ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν ὄχτριά, ἀλλὰ ἀρχὴ γιὰ μαλώματα καὶ γιὰ γκρίνιες. Γιατί, ἐκεῖνοι, ποῦ δὲν ἔχουν τῆς ἀνεχορταγιάς τους ἄκρη οὔτε τὸ πέλαγο, οὔτε τὸ βουνό, οὔτε τὴν ἀκατοίκητη ἐρημίαν, οὔτε τὰ σύνορα, ποῦ χωρίζουν τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Εὐρώπην, ποῦ νὰ περιορίσουν τὲς ἐπιθυμίες τους, δὲν ξέρω πῶς εἶνε δυνατό, ὅταν ἀγγίζουσιν καὶ ψάχνουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, νὰ μποροῦν νὰ μένουν ἡσυχαιοί, ὄντας εὐχαριστημένοι σ' ὅσα ἔχουν. Ἀπὸ τὰ δυὸ ὀνόματα τοῦ πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης μεταχειρίζονται, σὰ χρήματα. ὅποιο τύχει, κυττάζοντας τὸ συμφέρον κι' ὄχι τὸ δίκιο. Καὶ καλλίτεροι εἶναι ὅταν μολογοῦνε ὅτι βρίσκονται σὲ πόλεμο, παρὰ ὅταν ὀνομάζουν δικαιοσύνη καὶ φιλίαν τὴν ἀδικίαν, ποῦ στέκεται ἀργὴ καὶ δὲν ἔχει δουλειά. Τοῦτο τὸ φανέρωσε ὁ Πύρρος. Γιατί, μολογώντας νὰ μεγαλώσῃ ἀκόμα ὁ Δημήτριος καὶ ν' ἀναλάβῃ τὴ δύναμή του, σὰν ἀπὸ μεγάλην ἄρρωστίαν, βοηθοῦσα τοὺς ἔλληνες, κι' ἦρθε στὴν Ἀθήναν. Ἀφοῦ ἀνέβηκε στὴν Ἀκρόπολιν καὶ θυσιάσας στὴ θεά, καὶ κατέθηκε τὴν ἴδιαν τὴν μέρα, εἶπεν ὅτι εὐχαριστημένος γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πιστωσύνην, ποῦ τοῦ ἔδειξε ἡ δημογεροντία, ἀλλὰ, ἂν ἔχουν νοῦ οἱ Ἀθηναῖοι δὲ θ' ἀφήσουν πλεῖον κανένα βασιλεῖ ν' ἀναβῇ στὴν Ἀκρόπολιν, οὔτε θὰ τ' ἀνοίξουν τὲς θύρας τους.

Μετὰ ταῦτα, ἔκανε εἰρήνην καὶ πρὸς τὸ Δημήτριον, καὶ ὕστερα πὸ λίγον καιρὸ πάλιν, ὅταν ὁ Δημήτριος πῆγε στὴν Ἀσίαν, ὁ Πύρρος ἀπόσπασε τὴ Θεσσαλίαν κατὰ παρακίνησιν τοῦ Λυσίμαχου, καὶ πολεμοῦσε τὲς Ἑλληνικὰς φρουράς, γιὰτὶ τοὺς Μακεδόνες τοὺς εἶχε καλλίτερον στὸ χέρι του, ὅταν βρίσκονταν σὲ πόλεμον, παρὰ ὅταν βρίσκονταν ἄργοι. Καὶ πρὸ πάντων γιὰτὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦταν πλασμένος γιὰ ἡσυχίαν. Τέλος, ὅταν ὁ Δημήτριος νικηθῇκε στὴ Συρίαν, ὁ Λυσίμαχος ἄφροδος πλείον, κι' ἄργος ὄντας, εὐτὺς ὄρμησε ἐναντίον τοῦ Πύρρου. Κι' ἐνθ' ὁ Πύρρος κάθονταν κοντὰ στὴν Ἑδεσσα ὁ Λυσίμαχος ρίχτηκε ἀπάνω στὲς θροφές, ποῦ κουβαλίωνταν γιὰ τὴν ἀγορά, τὲς κυρίεψε, κι' ἔκανε τὸν Πύρρο νὰ μείνῃ χωρὶς ψωμί. Κι' ὕστερα μὲ γράμματα καὶ μὲ λόγια γύρισε τοὺς προεστούς τῶν Μακεδόνων, τοὺς κατηγόρησε ὅτι διέλεξαν ξένον ἄνθρωπον γι' ἀφέντην τους, ποῦ κρατιῶνταν ἡ γενιά του, ἀπ' ἀνθρώπους, ποῦ ἦταν πάντα ὑποταχτικοὶ τῶν Μακεδόνων, κι' ὅτι διώχνουν ἀπὸ τὴ Μακεδονίαν τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς τοῦ Ἀλέξανδρου. Ἐπειδὴ οἱ πλείοντες καταπίστηκαν, ὁ Πύρρος φοβήθηκε κι' ἔφυγε μὲ τὸν Ἡπειρωτικὸν καὶ τὸν Συμαχικὸν στρατό, κι' ἔχασε τὴν Μακεδονίαν μὲ τὸν τρόπο ποῦ τὴν εἶχε πάρει. Τοῦτο δείχνει ὅτι οἱ βασιλεῖς δὲν πρέπει νὰ παραπονιῶνται ἐναντίον τῶν λαῶν, ὅτι τάχα γυροῦν κατὰ τὸ συμφέρον τους. Γιατί, ὅταν οἱ λαοὶ κάνουν αὐτὸ μιμιοῦνται αὐτοὺς, ποῦ εἶναι δασκάλιοι τῆς ἀπιστίας, καὶ τῆς προδοσίας, καὶ νομίζουν ὅτι πλείοντες ὠφελίται ἐκεῖνος ποῦ μεταχειρίζεται λιγώτερον τὸ δίκιο.

ΙΓ'. Τότες λοιπὸν, ἀφοῦ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἡπείρω ὁ Πύρρος, καὶ παράτησε τὴν Μακεδονίαν, ἡ τύχη τοῦ ἔδωκε ἀφορμὴ ν' ἀπολαμβάνῃ τὰ παρόντα χωρὶς νὰ κοπιᾷ καὶ νὰ ζῇ εἰρηνικὰ, βασιλεύοντας στοὺς πατριῶτές του. Ὁ Πύρρος ὅμως τὸ νὰ μὴ κἀνῃ εἰς ἄλλους κακὸν, καὶ νὰ μὴ πάσχῃ αὐτὸς ἀπ' ἄλλους, τὸ νόμιζε ἀναγούλιαν, καθὼς ὁ Ἀχιλλεύς δὲν ὑπόφερε νὰ μείνῃ ἄργος, ἀλλὰ:

Ἦοντας ἄργος, μαραίνονταν ὁ ἄγιος θυμὸς του, Καὶ ἡ ψυχὴ του πόθει καὶ μάχης καὶ πολέμου (1)

Ἔχοντας λοιπὸν ἀνάγκη ἀπὸ καινούργια πράγματα, ἔλαβε τέτοια ἀφορμή: Οἱ Ῥωμαῖοι πολεμοῦσαν μὲ τοὺς Ταραντίνους. Οἱ Ταραντῖνοι μὴ μπορῶντας νὰ ἑακολουθήσουν τὸν πόλεμον, οὔτε νὰ τὸν πάψουν, ἐξ αἰτίας τῆς μοχθηρίας καὶ τῆς ψευτοπαληκαριᾶς ἐκείνων, ποῦ σήκωναν στὸ ποδᾶρι τὸ Λαό, σκέφτονταν νὰ κηρύξουν ἀρχηγὸ τὸν Πύρρο, καὶ νὰ τὸν προσκαλέσουν στὸν πόλεμον, γιὰτὶ αὐτὸς εὐκαιροῦσε ἀπὸ κάθε ἄλλο βασιλεῖ, καὶ γιὰτὶ ἦταν στρατηγὸς πολὺ ἄξιος. Ἀπὸ τοὺς πολιτικούς, τοὺς γεροντοτέρους, ἐκεῖνοι ποῦ ἐναντιόνονταν ὀλοτελὰ σ' αὐτὴ τὴ γνώμῃ ἀποκρούονταν ἀπὸ τῆς φωνῆς καὶ τῆς βιᾶς ἐκείνων π' ἀγαποῦσαν τὸν πόλεμον, κι' ἄλλοι βλέποντας αὐτὰ παραιτοῦσαν τὲς συνελέψεις.

Ἦνας Μένωνας, λεγόμενος, ὅταν ἦρθε ἡ μέρα νὰ ἐπικυρώσουν τὴν γνώμην, κι' ἡ δημογεροντία ἦταν μαζωμένη, πῆρε ἓνα μαραμένο στεφάνιν, καὶ μιὰ λαμπαδίτσαν, σὰν οἱ μεθυμένοι, κι' ἔχοντας μιὰ χορεύτρα ποῦ πῆγαινε μπροστά, τραβοῦσε τραγουδώντας γιὰ τὴ συνέληψη. Καθὼς συμβαίνει σὲ ὄχλον δημοκρατικόν, ποῦ δὲν ἔχει τάξιν, ἅμα τὸν εἶδαν, ἄλλοι χτυποῦσαν τὲς παλάμες, ἄλλοι γελοῦσαν, καὶ κανένας δὲν τὸν μπόδιζε, ἀλλὰ ἔλεγαν στὴν παλαιογυναικᾶ ποῦ εἶχε κοντὰ τοῦ νὰ λαλήσῃ τὴ φλογέρα καὶ σ' ἐκεῖνον ν' ἀρθῇ στὴ μέση καὶ νὰ τραγουδήσῃ. Κι' αὐτὸ φάνηκε ὅτι εἶχε σκοπὸ νὰ κἀνῃ κι' ἐκεῖνος. Ἀφοῦ ἔγινε σιωπὴ εἶπε — «Ἄντρες Ταραντῖνοι, καλὰ κάνετε νὰ μὴ φθονᾶτε ἐκείνοὺς ποῦ θέλουν νὰ παίξουν καὶ νὰ τραγουδοῦν, ὅσο ποῦ εἶναι συμπαθισμένοι. Ἄν ἔχετε ὅμως μελὸ χαρῆς τὴ λευτεριά, ὅσο εἶναι ἀκόμα καιρός, γιὰτὶ ἄλλα πράγματα καὶ ἄλλη ζωὴ, κι' ἄλλη τάξιν θάχτετε ὅταν ἐρθῇ ὁ Πύρρος». Αὐτὰ τὰ λόγια κατὰπεισαν τοὺς πλείοντες Ταραντίνους, κι' ἔγινε πολλὴ κουβέντα ἀνάμεσα στὴ συνάθροιση ὅτι καλῶς εἰπώθησαν. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι, ποῦ φοβῶνταν τοὺς Ῥωμαίους, ὑποψιάστηκαν μὴ παραδοθῶν σ' αὐτούς, ἂν γένῃ εἰρήνη, κατηγοροῦσαν τὴν δημογεροντίαν ὅτι ὑποφέρει νὰ παρασύρεται ἔτσι πρᾶσιλα, καὶ τόσο χωρὶς ντροπὴ, ἀπὸ τραγουδιστὰς καὶ μεθυσιμένους, καὶ βοηθώντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ἔδιωξαν τὸ Μένωνα. Ἔτσι ἐπικυρώθηκε ἡ γνώμην κι' ἔστειλαν ἀποσταλμένους στὴν Ἡπείρω νὰ φέρουν στὸν Πύρρο δῶρα, ὄχι μοναχὰ δικά τους, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἰταλιῶτων, καὶ νὰ τοῦ εἰποῦν ὅτι ἔχουν ἀνάγκη ἀρχηγοῦ γνωστικοῦ, καὶ δοξασιμένου, καὶ ὅτι θὰ εἶναι κι' ἀπὸ μέρος τους ὁ στρατὸς ὡς εἴκοσι χιλιάδες καθολαίριδες ἀπὸ Λευκανοὺς, Μεσσαπίους, Σαυνίτες καὶ Ταραντίνους, καὶ τὸ ὅλον, μαζὺ μὲ τοὺς πεζοὺς, τριακόσιες πενήντα χιλιάδες. Αὐτὰ, ὄχι μοναχὰ τὸν Πύρρο παρακίνησαν, ἀλλὰ καὶ στοὺς Ἡπειρώτες ἔβαλαν προθυμίαν καὶ ὄρμην γιὰ τὸν πόλεμον.

(ἀκολουθεῖ)

(1) Ὁμηρ. Ἰλ. Α. 491—492.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ φούρνος τοῦ κ. Σπυρ. Ἀμπρου παρὰ τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν ἐν τῇ γωνίᾳ τῶν ὁδῶν Μαυροκορδάτου καὶ Προαστείου.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

11 Ὀκτωβρίου 1895

Εἰκοσάφραγκον	...	Δρ.	34.85
Λίρα Τουρκίας	...	»	40.10
Λίρα Ἀγγλίας	...	»	43.40

Ἔστω εἰς γνώσιν τῶν ἀπανταχοῦ συνδρομητῶν ὅτι ἡ πρὸ ἐβδομάδος ἐκδοθεῖσα «Ἐφημερίς τῆς Ἡπείρου» οὐδεμίαν σχεσίαν ἔχει μὲ τὴν «Φωνὴν τῆς Ἡπείρου» ἥτις διατρέχει τὸ 4ον ἔτος.

Τύποις Ἰωάννου Νικολαΐδου